

Fortolkninger af forskellige Udsagn i Bibelen om Kvinden og hendes Stilling i Samfundet ikke er rigtige.

Mrs. Standon har holdt Hundreder af Foredrag rundt om i de forenede Stater, og har overalt været rost for sin, endog for en Amerikanerinde, sjældne Veltalenhed. Nu lever hun stille og tilbagetrukket, en smuk og venlig gammel Dame, der kan træffes paa sit kønne, lille Landsted, ikke langt fra New York, omgivet af Børn og Børnebørn.

Til Festen for Mrs. Standon havde det amerikanske „nationale Raad“ indbudt ogsaa Venner fra Evropa, af hvilke dog vel ikke mange har fulgt den venlige Indbydelse.

Finsk Kvindeforening har haft den kønne Tanke paa Festdagen at holde et Møde med Foredrag om Mrs. Standon af Fru Setälä og Frøken Alexandra Gripenberg. Fra Danmark havde man foruden Lykønskninger, paa Opfordring af Mary Lowe Dickinson, Formanden for det „nationale Raad“, sendt Biografier og Portrætter af danske Pionérer, nemlig Mathilde Fibiger, Poulaine Worm, Marie Rousing, Severine Casse og Fred. Bajer.

Et Hospital, stiftet af Kvinder for Kvinder.

I Chikago Aviser læstes nylig som Overskrift over et Mindeord: *Et ædelt Liv*. Det var en Overraskelse at se, hvem det gjaldt. Ikke havde jeg troet, at jeg saa hurtig skulde faa Rede paa et Liv, som det vel var mig klart maatte indeholde mere end et almindeligt Menneskes. Nogle Uger forinden havde jeg som Patient set Dr. *Mary Harris Thompson* færdes tidlig og sent i det Hospital, hvor hun var Overhovedet, og som hun havde grundlagt for to og tredive Aar siden som ung kvindelig Læge.

Lille og rank, lidt korpulent, med skarpe brune Øjne, kroget Næse, lidt nervøs og med hurtig Gang gik den gamle Dame endnu sin Runde hver Dag paa sin specielle Afdeling for Kvindesygdomme, mens hun med sikker Haand foretog sine Operationer to Gange om Ugen og inde i Byen i sin private Lejlighed modtog Patienter og besørgede sin store Praxis. Intet Under, at hun var frygtet saavel som elsket. Det vilde være unaturligt, om det at skulle holde en saa stor Institution i Gang med den nødvendige Disciplin samt udføre et saa anstrængende Arbejde ikke skulde sætte sit Mærke. En Daddel eller Ros havde mere at sige fra hende end fra det hele Lægepersonale tilsammen.

Under Krigen 1863 kom den unge, allerede uddannede Læge fra Østen til Chikago. Hun tog sig straks af de forladte og syge